

LBRIS

We know
books

ELOY MORENO

INVIZIBIL

Traducere din limba spaniolă
de Silvia-Alexandra Ștefan

forteen | 2023

Stă de mai bine de cinci minute la colțul străzii, privind spre ușă fără să știe ce să facă: dacă să intre acum sau să se întoarcă mâine, aducând cu sine aceleași îndoieli.

Inspiră adânc și o ia din loc. Trece strada fără ca măcar să se uite după mașini și, după câțiva metri de trotuar, împinge ușa cu teamă.

Gata.

I se spune să aștepte un pic pe canapeaua din hol, că vor veni imediat.

Cât așteaptă, se uită la operele de artă de pe pereți, niște desene pe care foarte rar le-ar expune cineva prin muzee, dar care, de cele mai multe ori, ajung să fie văzute de foarte mulți oameni.

Nu e și cazul ei, pentru că pe al ei îl va vedea numai ea, nimeni altcineva. Sau cel puțin așa crede acum.

După câteva minute o invită în sala de alături, mai mică, mai întunecată, mai intimă...

Și de cum intră, îl vede.

Întins pe masă, mare, foarte mare, suficient cât să-i acopere tot spatele: un dragon gigantic.

LIBRIS
I se explică din nou întregul proces, cât va dura, ce tehnică vor folosi... și, mai ales, este avertizată că, dacă pe un spate obișnuit doare destul de mult, pe al ei va dura încă și mai tare.

Se gândește din nou preț de câteva secunde.

Decide să nu renunțe.

Își scoate tricoul și pantalonii, își scoate și sutienul și astfel, practic dezbrăcată, se întinde pe pat cu fața în jos, lăsând la vedere un spate la care te doare să te uiți. Un spate plin de cicatrici – din acelea cauzate de arsuri – crescute odată cu pielea unei femei care cu mulți ani în urmă, când era doar o fetiță, fusese în iad.

„Începem“, aude.

O trec fiorii și strânge atât de tare din ochi, încât se întoarce în trecut, în clipa în care s-a petrecut totul.

A fost acum mult timp, dar încă mai simte durerea și frica de fiecare dată când își amintește, nu are cum să uite. Cu trecerea anilor, și-a dat seama că anumite amintiri dor la fel de tare ca și cum totul s-ar fi întâmplat ieri.

Și astfel, încetul cu încetul, peste o piele în relief care miroase a trecut, se trezește la viață un dragon.

După mai multe ore în care mintea ei a călătorit dinspre prezent spre trecut, ca o pasăre căreia îi e la fel de teamă și să atingă pământul, dar și să continue să zboare, femeia se ridică pentru a se privi în oglindă.

Iată-l, începutul unui dragon, dragonul ei. Un dragon care ia naștere exact în locul în care spatele se întâlnește cu fesele și care se va întinde peste câteva zile, când va fi complet, până la ceafă.

Oftează și surâde, în sfârșit s-a hotărât.

Ceea ce nu știe încă e că vor fi clipe în care dragonul ăla se va trezi și ea nu-l va putea controla mereu.

Ceea ce nu știe încă e că nu ea e cea care își tatuează un dragon pe spate, ci dragonul este cel care a găsit un trup pe care să poată trăi.

* * *

LBRIS

We know
books

NEVĀZUT

Mi s-a întâmplat din nou.

Tocmai m-am trezit tremurând, cu inima lovindu-mi în coaste, ca și cum ar vrea să-mi iasă din trup, și cu senzația că am un elefant așezat pe piept.

Uneori îmi este atât de greu să respir, încât mi se pare că dacă nu deschid bine gura, am să rămân fără aer.

Partea bună e că acum știu ce am de făcut. Mi-au explicat încă din prima zi când am ajuns aici, mă rog, din a treia, fiindcă din primele două zile nu-mi mai aduc aminte nimic.

Trebuie să încep să număr de la unu la zece în timp ce inspir și expir lent, încercând să-mi liniștesc puțin câte puțin trupul, ca inima să se întoarcă la locul ei, iar elefantul ăla să-și vadă de drum.

Unu, doi, trei... inspir și expir.

Patru, cinci, șase... inspir și expir.

Șapte, opt, nouă și zece, inspir și expir...

Și o iau de la capăt.

Contează și să nu mă sperii când mă trezesc.

Mi-au spus să încerc să-mi aduc aminte că mă aflu într-un loc sigur, să nu-mi fie frică... să nu mi se mai întâmple ca-n prima

noapte, când, de cum am deschis ochii, m-am speriat așa de tare, încât am început să strig.

Și asta fac acum: încerc să nu intru în panică, aștept să mi se obișnuiască treptat ochii cu lumina slabă, o lumină care mă ajută pas cu pas să disting toate lucrurile dimprejur.

Unu, doi, trei, inspir și expir...

Patru, cinci... inspir și expir...

Șase, șapte...

Se pare că merge, se pare că nu mai tremur, că inima-mi bate ceva mai încet și că elefantul ăla de pe piept s-a ridicat.

Mă liniștesc.

* * *

Acum că m-am mai calmat, încep să disting diferitele sunete: pași în depărtare, foarte domoli... ca de picioare târșâite; voci, soapte, cuvinte pe care nu le înțeleg; sunete ciudate, ca de oameni plângând încet, ca și cum s-ar văita cu gura acoperită; și din când în când tăcere, și din când în când câte un strigăt... și alte mii de zgomote.

Ah, și dintre toate unul este doar al meu, spun că-i al meu pentru că se aude numai în mintea mea. E ca un șuierat puternic, foarte puternic, ca și cum un ac mi-ar traversa capul de la o ureche la cealaltă. Vine și pleacă cât e ziua de lungă, dar cel mai mult mă enervează noaptea, când e liniște.

Unu, doi, trei... inspir și...

Și nu mai număr, cred că am reușit deja.

De-aia, acum că m-am mai liniștit și știu unde mă aflu, încep să mă mișc, și atunci vine durerea.

Îmi mișc degetele, îmi deschid și-mi închid încet pumnii, mai întâi stângul, apoi dreptul, apoi amândoi în același timp.

Încerc să-mi mișc gâtul și asta doare, doare tare, dar tot vreau să încerc, îmi răsucesc câte puțin capul în ambele părți.

Continui.

Încep să-mi mișc și picioarele, mai întâi stângul și apoi dreptul...

Și tocmai atunci, când încerc să-mi îndoi piciorul drept, îmi dau seama că o mână mă strânge de coapsă.

Mă sperii iar.

Încep să tremur.

Se întoarce iar elefantul.

Unu, doi, trei... inspir și expir,

Patru, cinci, șase... inspir și expir.

Șapte, opt, nouă...

* * *

Îmi îndrept la loc piciorul, dar mâna nu-mi dă drumul.

Încerc să-mi amintesc ce se întâmplă, de ce se află mâna aia acolo, de ce aud șuieratul ăla puternic, de ce mă aflu în acest pat, de ce uneori am senzația că mă aflu sub apă, înecându-mă...

Caut cu privirea micul ceas de pe peretele din față, care are cifre din alea pe care le poți vedea și-n întuneric: 02.14, cam la fel ca-n nopțile trecute.

Se pare că, în ciuda pastilelor, nu pot să dorm mai mult de trei-patru ore la rând.

Dar, în fine, lucrurile s-au mai ameliorat: nu mai strig când mă trezesc, nu mai plâng de durere când mă mișc și-mi aduc aminte din ce în ce mai repede unde sunt. Ah, și ce-i mai important, lumea a început să mă vadă.

Cred că de când am avut accidentul, nu mă mai pot face nevăzut, poate că lovitura m-a schimbat pe dinăuntru sau, cine știe, poate că puterile vin și pleacă. Sunt de cinci zile aici și încă nu am reușit.

Voi încerca să dorm puțin, măcar o oră, chiar și o oră ar fi ceva. Închid ochii.

Mâna e tot acolo, ținându-mă strâns de picior.

* * *

Mâna cu o sută de brățări

Exact în momentul în care cineva până de curând invizibil încerca să adoarmă din nou, la cinci kilometri distanță, într-o cameră mică dintr-o clădire de șase etaje, o mână plină de brățări se trezea. Odată cu tot corpul căruia îi aparținea.

De cinci zile nu mai poate dormi bine, exact de când s-a întâmplat accidentul. Ia pastile, dar nici în cazul ei nu-și fac efectul.

Se trezește agitată noaptea, începe să se plimbe prin cameră la orele mici ale dimineții și se uită încet pe fereastră la cerul la fel de negru ca și conștiința ei de acum.

Sunt cinci zile deja de când vede viața tulbure, ca și cum ar privi prin niște lentile aburite pe care nu le mai poate înlătura. Sunt cinci zile deja de când scrie scrisori de dragoste care încep cu furie și se termină cu ură. Scrisori de dragoste care probabil că nu vor ajunge niciodată la destinație, pe care le vor înghiți coșul de gunoi și uitarea.

Se uită la mobil, mut deja de foarte multă vreme. Deschide folderul cu fotografii și trebuie să se întoarcă mai multe luni în urmă ca să găsească vreuna de care să-i pese.

Uite-o pe prima, surâde, toți trei pe plajă.

Uite-o și pe a doua, el singur, făcându-i cu ochiul de departe.